Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Т. ĆАРЕТА
представено на 14 март 2024 година [1]

Дело C-535/22 P

Aeris Invest Sàrl
срещу
Европейска комисия,

Единен съвет за преструктуриране (ЕСП)

„Обжалване — Икономическа и парична политика — Банков съюз — Единен механизъм за преструктуриране — Регламент (ЕС) № 806/2014 — Член 18 — Условия за преструктуриране — Член 15 — Цели на преструктурирането — Член 22 — Общи принципи на инструментите за преструктуриране — Член 296 ДФЕС — Задължение за мотивиране — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Жалба за отмяна и искане за поправяне на вреди — Преструктуриране на Banco Popular“

I. Въведение

1. Единният механизъм за преструктуриране (наричан по-нататък „ЕМП“) е създаден през 2014 г.[2] На 6 юни 2017 г. той е използван за първи път за Banco Popular Español, S.A. (наричана по-нататък „Banco Popular“).

2. Жалбоподателят по настоящото дело Aeris Invest Sàrl (наричано по-нататък „Aeris Invest“) е юридическо лице по люксембургското право, което е било акционер в Banco Popular преди приемането на схемата за преструктуриране [3] на тази банка. До Общия съд са подадени над 100 преки жалби от физически и юридически лица, които са притежавали капитал в Banco Popular преди нейното преструктуриране на 7 юни 2017 г.

[1] Език на оригиналния текст: английски.

[2] Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 година за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за преструктуриране и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 2014 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът за ЕМП“).

[3] Решение SRB/EES/2017/08 на изпълнителната сесия на Единния съвет за преструктуриране от 7 юни 2017 година за приемане на схема за преструктуриране на Banco Popular Español, SA (наричана по-нататък „схемата за преструктуриране“). Схемата за преструктуриране е одобрена с Решение (ЕС) 2017/1246 на Комисията от 7 юни 2017 година за одобряване на схемата за преструктуриране на Banco Popular Español S.A. (ОВ L 178, 2017 г., стр. 15, наричано по-нататък „одобрението на Комисията“).

3. В жалбата си до Общия съд Aeris Invest оспорва схемата за преструктуриране и одобрението ѝ от Европейската комисия, поради редица твърдени грешки, както и валидността на някои разпоредби от Регламента за ЕМП. Тази жалба е отхвърлена по същество с решение от 1 юни 2022 г., Aeris Invest/Комисия и ЕСП (T-628/17, EU:T:2022:315) (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

4. Успоредно с това има и друга висяща жалба до Съда по дело C-541/22 P García Fernández и др./Комисия и ЕСП[4], с която се оспорва паралелното решение на Общия съд относно същата схема за преструктуриране (наричана по-нататък „паралелната жалба до Съда“). Доводите в нея се припокриват в значителна степен. Заключението ми по нея се представя в същия ден (наричано по-нататък „паралелното заключение“) и тези две паралелни заключения трябва да се четат заедно.

5. Като се има предвид стандартът за контрол, представен в точки 5—7 от паралелното заключение, ще предложа на Съда да потвърди двете обжалвани съдебни решения.

II. Събитията, довели до производството пред Общия съд

6. Фактите от значение за настоящата жалба до Съда, обяснени по-подробно в точки 25—83 от обжалваното съдебно решение, са идентични с тези в паралелното заключение. Поради това препращам читателя към точки 9—24 от последното.

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

7. С жалба, подадена до Общия съд на 18 септември 2017 г., Aeris Invest иска да бъдат отменени схемата за преструктуриране и одобрението на Комисията.

8. На 6 август 2018 г. Кралство Испания, Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз са допуснати да встъпят в производството, а на 12 април 2019 г. същото е направено и за Banco Santander. Всички те встъпват в подкрепа на Комисията и Единния съвет за преструктуриране (наричан по-нататък „ЕСП“).

9. С разпореждане от 12 май 2021 г. Общият съд разпорежда на ЕСП да представи пълните текстове на схемата за преструктуриране, оценка 2, оценката на Европейската централна банка (наричана по-нататък „ЕЦБ“) от 6 юни 2017 г. дали банката е проблемна или има вероятност да стане проблемна (наричана по-нататък „ПИВСП“), писмото на Banco Popular от 6 юни 2017 г. до ЕЦБ, включително приложението към това писмо, и писмото на ЕЦБ от 18 май 2017 г. до Banco Popular.

10. След като се запознава с тези документи, с определение от 9 юни 2021 г. Общият съд решава, че те не са необходими за разрешаването на спора, изважда от преписката поверителните варианти на документите и изпраща на жалбоподателя в настоящото производство (жалбоподателя в първоинстанционното производство), Комисията, Кралство Испания, Парламента, Съвета и Banco Santander писмото от 6 юни 2017 г. от Banco Popular до ЕЦБ, без приложението към него.

[4] С нея се обжалва решение от 1 юни 2022 г., Eleveté Invest Group и др./Комисия и ЕСП (T-523/17, EU:T:2022:313, наричано по-нататък „обжалваното паралелно съдебно решение“).

11. Общият съд отхвърля изцяло жалбата до него като неоснователна.

IV. Производството пред Съда

12. С жалбата си, подадена на 9 август 2022 г., Aeris Invest иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение в съответствие с исканията, направени от жалбоподателя в първоинстанционното производство пред Общия съд:

  – да отмени схемата за преструктуриране на ЕСП,

  – да отмени одобрението на Комисията на схемата за преструктуриране, и

  – да обяви за неприложими членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП на основание член 277 ДФЕС;

– да осъди Комисията и ЕСП да заплатят съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване;

– при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд и в този случай да не се произнася по съдебните разноски.

13. Според Комисията, ЕСП, Съветът, Кралство Испания и Banco Santander Съдът трябва:

– да отхвърли изцяло жалбата до него;

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

14. Освен това Съветът иска от Съда:

– ако Съдът отмени обжалваното съдебно решение и се произнесе по жалбата до Общия съд в съответствие с член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз, да отхвърли възражението за незаконосъобразност на членове 15, 18, 20, 21, 22 и 24 от Регламента за ЕМП.

15. Banco Santander освен това твърди, че ако Съдът уважи жалбата до него и в съответствие с член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз реши да се произнесе сам по жалбата за отмяна до Общия съд, той следва:

– в съответствие с член 264, втора алинея ДФЕС да ограничи обхвата на решението си, като потвърди последиците от продажбата на Banco Popular в полза на Banco Santander.

V. Анализ

16. Жалбоподателят изтъква осем основания в подкрепа на жалбата си до Съда. Първото — Общият съд нарушил член 18 от Регламента за ЕМП и не изпълнил задължението за полагане на дължимата грижа и задължението за мотивиране. Второто — Общият съд

нарушил членове 14 и 20 от Регламента за ЕМП, не изпълнил задължението за полагане на дължимата грижа и нарушил член 296 ДФЕС. Третото — Общият съд не изпълнил задължението за полагане на дължимата грижа и нарушил членове 17 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и член 14 от Регламента за ЕМП. Четвъртото — Общият съд нарушил правото на защита по член 47 от Хартата и член 296 ДФЕС. Петото — Общият съд нарушил член 296 ДФЕС и правото на защита по член 47 от Хартата във връзка с поверителността на схемата за преструктуриране и оценка 2. Шестото — Общият съд нарушил член 47 от Хартата и член 6 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), тъй като отхвърлил искането на жалбоподателя за предоставяне на документи. Седмото — Общият съд нарушил членове 17 и 52 от Хартата, тъй като отхвърлил възражението за незаконосъобразност на членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП, доколкото те представлявали непропорционална намеса в правото на собственост. Осмото — Общият съд нарушил членове 17 и 52 от Хартата, както и член 5, параграф 4 ДЕС.

17. Настоящата и паралелната жалба до Съда съдържат няколко общи основания за обжалване. Поради връзките между двете жалби ще разделя настоящото заключение на две части: в раздел А ще разгледам основанията за обжалване, които са общи за двете жалби, а в раздел Б ще се спра на тези, които са специфични за настоящата жалба.

А. Общи за дела C-535/22 P и C-541/22 P основания за обжалване

18. Две теми са общи и за двете жалби. Първата се отнася до член 18 от Регламента за ЕМП[5], който ще разгледам в раздел 1.

19. Втората обща за двете жалби тема се отнася до твърдяното неизпълнение от Общия съд на задължението за мотивиране и нарушаване на член 47 от Хартата[6]. Ще разгледам тези въпроси в раздел 2.

1. Член 18 от Регламента за ЕМП

а) Член 18, параграф 1, буква а) от Регламента за ЕМП

20. С първото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото[7], като е приел, че проблемите с ликвидността могат да бъдат причина, поради която банка може да се счита за ПИВСП, тъй като банката, макар и да изпитвала проблеми с ликвидността, била платежоспособна. В първата част на първото основание в паралелната жалба до Съда жалбоподателите изтъкват също, че Общият съд неправилно е приел, че неплатежоспособността не е условие, за да се установи, че дадена банка е ПИВСП.

[5] Тези твърдения се съдържат в първото основание за обжалване по дело C-535/22 P и в първото основание за обжалване по дело C-541/22 P.

[6] Тези твърдения се съдържат в четвъртото, петото и шестото основание за обжалване по дело C-535/22 P, както и в петата и шестата част от второто основание за обжалване по дело C-541/22 P.

[7] Обжалваното съдебно решение, точки 275—304.

21. Второ, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят още, че Общият съд неправилно е приел пасивността на ЕСП, що се отнася до необходимостта да предостави извънредно ликвидно улеснение (наричано по-нататък „ИЛУ“) на Banco Popular, тъй като ЕСП има задължение за полагане на грижа, включително задължение да осигури ИЛУ, преди банката да стане ПИВСП[8].

22. Що се отнася до първото твърдение, съгласно двете обжалвани съдебни решения условията за установяване на ПИВСП са уредени по-подробно в член 18, параграф 4 от Регламента за ЕМП[9] и не изискват банката да е неплатежоспособна, нито пък изключват установяването на ПИВСП, когато банката изпитва проблеми с ликвидността, които не са с временен характер.

23. След това Общият съд оценява различните източници и обяснения, въз основа на които ЕЦБ (в оценката си за ПИВСП) и ЕСП (в схемата за преструктуриране) са приложили член 18, параграф 1, буква а) от Регламента за ЕМП, което те са направили предвид острите проблеми с ликвидността на Banco Popular.

24. Това включва годишния отчет на Banco Popular за 2016 г., понижаването на рейтинга на Banco Popular от различни рейтингови агенции, негативното отразяване в пресата, ликвидното покритие на банката (което е спаднало под минималния праг от 80 %), Насоките на Европейския банков орган (ЕБО)[10], в които се определят условията за извършване на оценка за ПИВСП, и писмото на съвета на директорите на самата Banco Popular[11].

25. Общият съд се позовава на съображение 57 от Регламента за ЕМП, съгласно което решението за преструктуриране следва да бъде взето, преди субектът да изпадне в неплатежоспособност и преди целият му капитал да бъде напълно изчерпан. Така той правилно заключава, че неплатежоспособността не е единствената хипотеза, при която може да се вземе решение за преструктуриране[12].

26. В текста на Регламента за ЕМП или в Насоките на ЕБО няма нищо, което да предполага, че проблеми с ликвидността, които не са временни, не могат да доведат до заключение за ПИВСП. Ето защо Общият съд правилно тълкува член 18, параграфи 1 и 4 от Регламента за ЕМП и заключава, че констатацията, че Banco Popular е ПИВСП, отговаря на условието, посочено в член 18, параграф 4, буква в) от Регламента за ЕМП, съгласно което „субектът не може или съществуват обективни обстоятелства в подкрепа на констатацията, че в близко бъдеще няма да може да плати дълговете си или други задължения на техния падеж“.

27. Що се отнася до второто твърдение, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че ЕСП не е допринесъл за проблематичността на Banco Popular. Те твърдят, че Общият съд

[8] Обжалваното паралелно съдебно решение, точки 118—177.

[9] Обжалваното съдебно решение, точка 288; обжалваното паралелно съдебно решение, точка 130.

[10] Насоки на Европейския банков орган (ЕБО) от 6 август 2015 г. за тълкуването на различните обстоятелства, при които за дадена институция се приема, че е проблемна или има вероятност да стане проблемна съгласно член 32, параграф 6 от Директива 2014/59/ЕС (EBA/GL/2015/07).

[11] Обжалваното съдебно решение, точки 291, 292, 297 и 298. Вж. и обжалваното паралелно съдебно решение, точки 118—145.

[12] Обжалваното съдебно решение, точка 286; обжалваното паралелно съдебно решение, точка 132.

неправилно е приел, че причините за ПИВСП на банка са отделни от установяването на това дали преструктурирането отговаря на изискванията по член 18, параграф 1, буква а) от Регламента за ЕМП [13].

28. Жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че съображение 52 от Регламента за ЕМП [14] налага на ЕСП задължението да гарантира, че банката получава ИЛУ преди вземането на решение за преструктуриране. В отговор Общият съд според мен правилно отхвърля този довод, като посочва, че предоставянето на ИЛУ е от компетентността на националните централни банки [15]. Всъщност, както правилно посочват Комисията и ЕСП в писмените си становища, съображение 52 от Регламента за ЕМП не може да се тълкува като правно основание за установяване на задължение за „спасяване на банката“ преди вземането на решение за преструктуриране.

29. Жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че Общият съд е нарушил принципа nemo auditur propriam turpitudinem allegans, съгласно който никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение [16]. В този контекст жалбоподателите по паралелната жалба до Съда изтъкват, че Общият съд неправилно е отделил принципа на добрата администрация от въпроса за законосъобразността на схемата за преструктуриране [17].

30. Според мен Общият съд правилно акцентира върху задачите на ЕСП съгласно Регламента за ЕМП и условията, които последният налага за вземане на решение за преструктуриране по член 18, параграф 1. Общият съд също така не е допуснал грешка, решавайки да разгледа твърдяното неправомерно поведение на ЕСП в рамките на иска за обезщетение за вреди на жалбоподателите по паралелната жалба до Съда, а не във връзка със законосъобразността на схемата за преструктуриране [18].

31. В обобщение считам, че Съдът следва да отхвърли всички основания за обжалване, свързани с член 18, параграф 1, буква а) от Регламента за ЕМП.

б) Член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП

32. На първо място, Aeris Invest твърди, че са съществували мерки, алтернативни на преструктурирането, и че поради това Общият съд неправилно е тълкувал член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП [19]. По-конкретно той упреква Общия съд, че не е

[13] Обжалваното паралелно съдебно решение, точка 166.

[14] „Рамката на Регламент (ЕС) № 1024/2013 [на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63)] и Директива 2014/59/ЕС [на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 2014 г., стр. 190)] следва да служи за основа на ЕМП. Следователно е необходимо Съветът за преструктуриране да разполага с правомощието за намеса на ранен етап, в случай че финансовото състояние или платежоспособността на даден субект се влошава. Информацията, която Съветът за преструктуриране получава на този етап от националните органи за преструктуриране или ЕЦБ, е от основно значение за определяне на действието, което би могъл да предприеме при подготовката за преструктурирането на съответния субект“.

[15] Обжалваното паралелно съдебно решение, точка 175.

[16] Обжалваното паралелно съдебно решение, точки 167 и 168.

[17] Обжалваното съдебно решение, точка 173.

[18] Ще разгледам основанието за обжалване, свързано с извъндоговорната отговорност на Европейския съюз, в паралелното заключение в рамките на четвъртото основание в паралелната жалба до Съда (т. 63—87).

[19] Това основание за обжалване се отнася до обжалваното съдебно решение, точки 305—327.

изискал от ЕСП да провери подробно и безпристрастно защо на Banco Popular не е предоставена допълнително ИЛУ. Аналогично, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, неправилно е преценил доказателствата и е изтълкувал неправилно член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП [20].

33. Общият съд е проверил i) вземането предвид от ЕСП на предоставеното на Banco Popular ИЛУ, ii) одобряването на последното от ЕЦБ и iii) липсата на какъвто и да е ефект от това улеснение върху „изчерпването на ликвидността на Banco Popular“ [21]. Освен това Общият съд е разгледал писмата, разменени между ЕЦБ и Banco de España (Централна банка на Испания) във връзка с ИЛУ, които според него показват скоростта на влошаване на състоянието на Banco Popular [22]. Общият съд се позовава и на констатацията на ЕЦБ, че дори с одобряването на ИЛУ на 5 юни 2017 г. Banco Popular не би била в състояние да се справи със задълженията си най-късно до 7 юни 2017 г. [23]. Накрая, Общият съд заключава, че предоставянето на ИЛУ не е задача на ЕСП съгласно Регламента за ЕМП [24].

34. С оглед на предходното считам, че Общият съд правилно е разгледал задълженията на ЕСП съгласно член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП.

35. На второ място, жалбоподателят обсъжда сумите, които смята, че са били действително налични като ИЛУ, без обаче да твърди, че Общият съд е изопачил фактите. В паралелната жалба до Съда жалбоподателите оспорват също така извършения от Общия съд анализ на доказателствата относно сумите, които са могли да бъдат предоставени като ИЛУ, увеличението на капитала, обособяването на активи, частната продажба на трето лице, както и евентуалната държавна помощ и използването на Единния фонд за преструктуриране (наричан по-нататък „ЕФП“).

36. Считам тези доводи за недопустими, тъй като Съдът не е компетентен да установява фактите, нито да проверява доказателствата, освен когато жалбоподателите твърдят, че Общият съд е изопачил фактите и че това изопачаване ясно личи от материалите по делото [25].

37. Освен това страната, която се позовава на изопачаване, трябва да посочи точно доказателствата, които са изопачени от Общия съд, и да докаже грешките в анализа, които според нея са довели до това изопачаване [26].

38. И в двете жалби жалбоподателите само повтарят фактите, представени пред Общия съд, без да доказват, че този съд е изопачил доказателствата.

[20] Тези твърдения се отнасят до обжалваното паралелно съдебно решение, точки 178—231.

[21] Обжалваното съдебно решение, точка 308.

[22] Пак там, точка 310.

[23] Обжалваното съдебно решение, точка 308; обжалваното паралелно съдебно решение, точка 184.

[24] Вместо това Общият съд разглежда документите, на които се е позовал ЕСП, за да констатира, че не е имало алтернатива на преструктурирането (одобреното допълнително ИЛУ, което не е подобрило положението, и липсата на допълнително ИЛУ от страна на Централната банка на Испания). Обжалваното съдебно решение, точки 314 и 315.

[25] Решение от 2 септември 2010 г., Комисия/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, т. 63), решение от 29 октомври 2015 г., Комисия/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, т. 54).

[26] Решение от 10 ноември 2022 г., Комисия/Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, т. 55).

39. Предвид гореизложените съображения и доколкото са допустими, доводите на жалбоподателите във връзка с член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП следва да бъдат отхвърлени.

в) Член 18, параграф 1, буква в) от Регламента за ЕМП

40. С третата част от първото си основание за обжалване жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, първо, че Общият съд неправилно е тълкувал начина, по който следва да се извърши претеглянето на интересите съгласно член 18, параграф 1, буква в) и член 14, параграф 2 от Регламента за ЕМП.

41. Второ, според тях Общият съд е допуснал грешка, като е приел, че третирането на италианските банки, които са били ПИВСП, но по отношение на които не е извършено преструктуриране, не е било дискриминационно [27].

42. Трето, те оспорват решението на Общия съд да счете новите доводи са недопустими, тъй като били изтъкнати твърде късно в хода на първоинстанционното производство [28].

43. Що се отнася до първия довод, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че ЕСП и Комисията е трябвало да претеглят обществения интерес спрямо интереса на акционерите.

44. За да отхвърли този довод, според мен Общият съд правилно посочва в точка 246 от обжалваното паралелно съдебно решение, че в съответствие с член 14, параграф 2 от Регламента за ЕМП при вземането на решение относно обществения интерес от преструктурирането роля играят не само интересите на акционерите, но и тези на вложителите, служителите и другите кредитори на банката. Освен това Общият съд анализира ползите [29], които компенсират загубите, понесени от акционерите на Banco Popular, в сравнение с хипотезата на ликвидиране на банката чрез обичайно производство по несъстоятелност.

45. Що се отнася до втория аспект, считам, че Общият съд не е допуснал грешка, като е приел, че липсата на преструктуриране на италианските банки не се явява сходно положение, което да води до дискриминация. Общият съд правилно се е позовал на факта, че според ЕСП тези банки не изпълняват критични функции и ликвидацията им (за разлика от преструктурирането) не би имала значителни неблагоприятни последици за финансовата стабилност. Общият съд също така правилно е посочил, че подходящо сравнение в това положение би могло да се направи с банка, която също е преминала през процедура по преструктуриране.

46. Накрая, считам, че Общият съд правилно е отхвърлил новия довод на жалбоподателите по паралелната жалба до Съда поради тяхното закъснение. В точка 261 от обжалваното паралелно съдебно решение Общият съд обяснява, че жалбоподателите в

[27] Обжалваното паралелно съдебно решение, точка 254.

[28] Тези твърдени грешки се съдържат в обжалваното паралелно съдебно решение, точки 243—247, 254 и 261.

[29] А именно под формата на запазване на критични функции, ограничаване на неблагоприятните последици за икономиката и финансовата стабилност, както и предотвратяване на загуби за кредитори. Обжалваното паралелно съдебно решение, точка 247.

първоинстанционното производство със закъснение са изтъкнали довод, засягащ член 24 от Регламента за ЕМП, обосновавайки късното му излагане с твърдението, че към момента на подаване на жалбата до Общия съд документите не са били налични.

47. Както посочва Общият съд, документите обаче се отнасят за факти, които са били известни на жалбоподателите в първоинстанционното производство, поради което късното излагане на нови доводи не се основава на правни или фактически обстоятелства, които не са били известни на жалбоподателите в първоинстанционното производство.

48. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли като неоснователни доводите на жалбоподателите по паралелната жалба до Съда относно член 18, параграф 1, буква в) от Регламента за ЕМП.

2. Задължение за мотивиране и член 47 от Хартата

49. В четвъртото, петото и шестото основание за обжалване в настоящото производство, както и в петата и шестата част от второто основание за обжалване в паралелната жалба до Съда, жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране и е нарушил член 47 от Хартата, що се отнася, първо, до схемата за преструктуриране и оценка 2 и второ, до поверителността на някои от документите в процедурата за преструктуриране, както и до решението на Общия съд да не разпореди действия по събиране на доказателства в първоинстанционното производство.

50. Що се отнася до задължението за мотивиране на Общия съд, спазването на какви задължения следва да проверява Съдът?

51. Съдът постановява, че „мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол“ [30]. Това обаче не означава, че Общият съд трябва да следва изчерпателно и един по един всички доводи, изтъкнати от страните по спора, поради което мотивите на Общия съд могат да бъдат имплицитни, при условие че „позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол“ [31].

52. Съдът констатира, че „[с]тепента на точност на мотивите на едно решение трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които то трябва да бъде прието“ [32].

53. Следователно за целите на настоящата жалба задачата на Съда е да провери дали Общият съд е обяснил в достатъчна степен решението си относно изложените основания в първоинстанционното производство.

[30] Решение от 19 декември 2019 г., HK/Комисия (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, т. 38 и цитираната съдебна практика).

[31] Решение от 18 януари 2024 г., Jenkinson/Съвет и др. (C-46/22 P, EU:C:2024:50, т. 131).

[32] Решение от 6 ноември 2012 г., Éditions Odile Jacob/Комисия (C-551/10 P, EU:C:2012:681, т. 48 и цитираната съдебна практика).

а) Оценките и схемата за преструктуриране

54. С четвъртото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е изложил недостатъчни и противоречиви мотиви при разглеждането си на схемата за преструктуриране, по-специално по отношение на оценка 2[33] в схемата за преструктуриране и съображения 23, 24 и 26 от схемата за преструктуриране предвид сериозността на проблемите с ликвидността на Banco Popular. С шестата част от второто си основание за обжалване жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че Общият съд е изпълнил вместо ЕСП задължението за мотивиране на последния.

55. Следва да се добави, че в настоящата жалба жалбоподателят оспорва фактите[34], които Общият съд е приел за доказани, без да твърди, че Общият съд е изопачил фактите[35]. Освен това съответното основание е недопустимо, когато „жалба[та] […] само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи, включително тези, които се основават на изрично отхвърлени от същата юрисдикция факти. Всъщност подобна жалба в действителност представлява просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда“[36].

56. Считам, че четвъртото основание за обжалване е просто повторение на доводите, изложени в първоинстанционното производство, без да се обсъждат доводите на Общия съд. Ето защо, що се отнася до тези фактически твърдения, Съдът следва да ги обяви за недопустими.

57. Ако Съдът не се съгласи с това, според мен разглежданото основание следва да бъде отхвърлено като неоснователно. В обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че не съществува противоречие между констатациите в оценка 2, тъй като те преследват различни цели: констатацията на ЕСП, че Banco Popular е платежоспособна, е отражение на счетоводната стойност на банката, докато различните прогнозни оценки на стойността на банката[37] отразяват нейната пазарна стойност.

58. Счетоводната стойност може да се опише най-лесно като стойността на предприятието, записана в неговия баланс. Пазарната стойност е текущата цена, която банката би постигнала на пазара[38]. Предвид тези уточнения считам за правилна преценката на Общият съд, че няма противоречие в оценка 2, когато в нея се посочва, че Banco Popular е платежоспособна, докато пазарната ѝ стойност се оценява в най-неблагоприятния сценарий на минус 8,2 милиарда евро.

[33] За представянето на различни оценки вж. точки 16, 19 и 23 от паралелното заключение.

[34] Те се отнасят до сумите, установени при оценка 1 и оценка 2.

[35] Вж. съдебната практика, цитирана в бележките под линия 25 и 26 по-горе.

[36] Решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия (C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 45 и цитираната съдебна практика).

[37] По-специално, според тази оценка икономическата стойност на Banco Popular възлиза на 1,3 милиарда евро в най-добрия сценарий, на минус 8,2 милиарда евро в най-неблагоприятния сценарий и на минус 2 милиарда евро според най-добрата прогнозна оценка.

[38] Вж. обжалваното съдебно решение, точка 343. За обяснение на разликите, които двата метода могат да породят, вж. *Macit*, F. et Z. Topaloğlu. Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector. — Economic and Business Review, vol. 14(2), 2012, p. 169. За анализ на различията между двата метода за измерване на дълга вж. *Bowman*, R.G. The Importance of a Market-Value Measurement of Debt in Assessing Leverage. — Journal of Accounting Research, vol. 18(1), 1980, p. 242, и по-специално стр. 245—246.

59. С втората част от четвъртото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, като е приел, че съображения 23, 24 и 26 от схемата за преструктуриране са достатъчни, за да се разбере влошаващото се положение на Banco Popular и необходимостта от преструктуриране. Те твърдят, че информацията е обща и може да се отнесе към всяка ликвидна криза.

60. Съдът следва да отхвърли тези доводи. Както правилно подчертава ЕСП в отговора си, жалбоподателят не успява да покаже защо информацията за влошаването на състоянието на Banco Popular да е обща и какво липсва, за да се разбере правилно нейната ликвидна криза и необходимостта от преструктуриране.

61. В шестата част от второто основание за обжалване, изтъкнато от жалбоподателите по паралелната жалба до Съда, са изложени редица доводи [39], които следва да бъдат обявени за недопустими. Въпреки че посочват съответната точка от обжалваното паралелно съдебно решение, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда се позовават само на обща липса на мотиви, без да уточняват грешката, която според тях е допусната от Общия съд [40]. Освен това те изтъкват и нови доводи, засягащи неповерителния вариант на оценка 2, на етапа на обжалването пред Съда, а това е недопустимо [41].

62. Що се отнася до съществото на спора, остава да се разгледат два довода. Първо, жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че Общият съд неправилно е приел, че Комисията е изпълнила задължението си за мотивиране при одобряването на схемата за преструктуриране [42]. Второ, според тях Общият съд неправилно е счел за късно представен техния довод, чрез който те сочат нарушение на доктрината Meroni, що се отнася до степента на участие на Комисията в процедурата за преструктуриране [43].

63. Що се отнася до първия довод, Общият съд констатира, че одобрението на Комисията отговаря на задължението за мотивиране и обяснява направените от нея препратки към схемата за преструктуриране. Общият съд се позовава на член 18, параграф 7 от Регламента за ЕМП, съгласно който Комисията може или да одобри схемата за преструктуриране, или да възрази по отношение на аспектите на схемата, във връзка с които има свобода на преценка. Това според Общия съд означава, че Комисията всъщност не трябва да повтаря мотивите на ЕСП от схемата за преструктуриране, а само да ги одобри.

64. Трябва да се отбележи, че въпросът дали одобрението на Комисията е достатъчно или става въпрос само за подпечатване на решението на ЕСП, вече е разгледан от Общия съд в едно от пилотните решения — решение Algebris [44], което не е обжалвано пред Съда. Общият съд установява, че с позоваването от Комисията на схемата за преструктуриране и

[39] Става въпрос за доводи, насочени срещу ЕСП, и за твърдяното негово неизпълнение на задължението за мотивиране на схемата за преструктуриране предвид избора на Deloitte за независим оценител. Някои от доводите в тази част също така представляват повторение на разгледаните по-горе доводи, изтъкнати по повод член 18 от Регламента за ЕМП (дали тежка ликвидна криза е основание да се констатира, че дадена банка е ПИВСП; дали ЕСП има някаква роля при предоставянето на ИЛУ).

[40] Което трябва да се счита за недопустимо съгласно решение на Съда от 28 април 2022 г., Changmao Biochemical Engineering/Комисия (C-666/19 P, EU:C:2022:323, т. 187—189). Освен това „жалба, която не съдържа никакви доводи, насочени към установяване на грешката при прилагане на правото, която опорочава въпросното решение или определение, не отговаря на това изискване“. Решение от 14 октомври 2021 г., NRW. Bank/ЕСП (C-662/19 P, EU:C:2021:846, т. 36).

[41] Съгласно член 170, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда с жалбата не може да се изменя предметът на спора пред Общия съд. Вж. и решение от 1 февруари 2007 г., Sison/Съвет (C-266/05 P, EU:C:2007:75, т. 95).

[42] Обжалваното паралелно съдебно решение, точки 570—578.

[43] Обжалваното паралелно съдебно решение, точки 579—581. Решение от 13 юни 1958 г., Meroni/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7)

[44] Решение от 1 юни 2022 г., Algebris (UK) и Anchorage Capital Group/Комисия (T-570/17, EU:T:2022:314).

изложените в нея мотиви в достатъчна степен се изпълнява задължението за мотивиране. Той счита, че „схемата за преструктуриране и нейните мотиви са част от контекста“[45], в който е прието одобрението на Комисията.

65. Съгласна съм с тази констатация[46]. Доколкото самата схема за преструктуриране съдържа достатъчно мотиви, Комисията също потвърждава, че ЕСП е изпълнил задължението си да изложи мотиви. С други думи, ако Комисията счита, че схемата за преструктуриране не изпълнява това изискване, тя следва да възрази срещу нея и да изиска от ЕСП да измени схемата за преструктуриране.

66. Поради това не намирам никаква грешка в мотивите на Общия съд относно одобрението на Комисията.

67. Накрая, Общият съд констатира, че жалбоподателите по паралелната жалба са представили за първи път в писмения си отговор довод, основан на доктрината Meroni[47], и поради това го намира за недопустим.

68. Общият съд обяснява, че в първоинстанционната си жалба жалбоподателите в първоинстанционното производство твърдят, че Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране, което било нейно задължение съгласно доктрината Meroni. В писмената си реплика в първоинстанционното производство те допълнително твърдят, че ролята на Комисията в процедурата за преструктуриране в по-общ план нарушава принципа на делегиране по член 291 ДФЕС и доктрината Meroni.

69. Това наистина са два различни довода, като вторият от тях може да се тълкува косвено като възражение за незаконосъобразност на член 18 от Регламента за ЕМП, в който се изяснява ролята на Комисията при предприемане на действия по преструктуриране.

70. Ето защо считам, че Общият съд не е допуснал грешка, като е приел, че този довод е представен късно и поради това е недопустим.

б) Поверителността на схемата за преструктуриране и други документи

71. С петото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка[48], като е приел, че жалбоподателят не е имал право да получи пълния (поверителен) вариант на схемата за преструктуриране. Освен това според него Общият съд неправилно е приел, че с неповерителен вариант на схемата за преструктуриране член 88, параграф 1 от Регламента за ЕМП не се нарушава.

72. Освен това жалбоподателят изтъква, че Общият съд неправилно е приел, че е могъл да подаде пряка жалба срещу схемата за преструктуриране, както и че е могъл да вземе отношение по последващото публикуване на съдържащ по-малко поверителни пасажи вариант, което е станало в хода на първоинстанционното производство преди подаването на писмената му реплика. Накрая, жалбоподателят упреква Общия съд за констатацията

[45] Пак там, точка 151.

[46] Вж. и заключението на генералния адвокат Ćapeta по дело Комисия/ЕСП (C-551/22 P, EU:C:2023:846, т. 123—128).

[47] Доктрината произтича от решение от 13 юни 1958 г., Meroni/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7). За обяснение на доктрината и моите виждания относно нейната приложимост в процедурата за преструктуриране вж. заключение на генералния адвокат Ćapeta по дело Комисия/СРБ (C-551/22 P, EU:C:2023:846, т. 75—97).

[48] В обжалваното съдебно решение, точки 356—402.

му, че пълните текстове (съдържащи поверителна информация) на схемата за преструктуриране, оценки 1 и 2, както и други документи, свързани с преструктурирането, не са от значение за решаването на спора [49].

73. В петата част от второто им основание за обжалване жалбоподателите по паралелната жалба до Съда твърдят, че в точки 503 и 504 от обжалваното паралелно съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че правото им на защита не е било нарушено поради липсата на достъп до цялата преписка по процедурата за преструктуриране.

74. По същество въпросът е дали в двете обжалвани съдебни решения Общият съд правилно е проверил необходимостта жалбоподателите в първоинстанционното производство да имат достъп до поверителните варианти на схемата за преструктуриране и свързаните с нея документи? Смятам, че го е направил.

75. Общият съд най-напред определя стандарта за съдебен контрол по отношение на член 47 от Хартата, като конкретно взема предвид контекста на Регламента за ЕМП, в чийто член 88, параграф 5 се предвижда задължението на ЕМП да гарантира, че всяко разкриване на информация, което прави, не съдържа поверителна информация [50], и член 88, параграф 1 от него, съгласно който „[и]нформацията, за която се прилагат изискванията за професионална тайна, не може да се разкрива на друг частен или публичен субект, освен ако разкриването ѝ е необходимо за целите на съдебно производство“.

76. Освен това Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателя, че е трябвало да му бъде съобщен пълният текст на схемата за преструктуриране и други документи, като в подкрепа на това последният се позовава на съдебната практика относно ограничителните мерки. Общият съд приема, че схемата за преструктуриране не представлява индивидуална мярка, взета срещу акционерите на банка, за разлика от ограничителната мярка, с която се замразяват индивидуални средства [51].

77. По същата логика Общият съд отхвърля и довода на жалбоподателите в първоинстанционното производство в паралелното съдебно решение, че те е трябвало да получат достъп до преписката съгласно член 90, параграф 4 от Регламента за ЕМП. Според Общия съд такъв достъп трябва да бъде предоставен единствено на субекта, по отношение на който се прилага схемата за преструктуриране, а именно Banco Popular, а не на нейните акционери или кредитори [52].

78. Освен това Общият съд разграничава задължението за поверителност, което ЕСП носи по Регламента за ЕМП, от правото на достъп до документи по Регламент 1049/2001 [53], на което се позовават жалбоподателите в първоинстанционното производство. Общият съд отхвърля това сравнение, тъй като Регламентът за ЕМП установява общо правило, съгласно което разкриването на поверителна информация, притежавана от ЕСП, е забранено [54].

[49] Пак там, точка 723.

[50] Пак там, точки 356 и 363—365.

[51] Пак там, точки 358 и 359.

[52] Обжалваното паралелно съдебно решение, точки 503 и 504.

[53] Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

[54] Общият съд се позовава на решение от 19 юни 2018 г., Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, т. 38 и 39), в обжалваното съдебно решение, точки 383 и 384.

79. Вместо това, правейки аналогия с Директива 2004/39[55], член 54, параграф 1 от която е еквивалентен на член 88, параграф 1 от Регламента за ЕМП, Общият съд според мен правилно е приел, че целта на тези две разпоредби не е да предоставят на обществеността достъп до документи.

80. След това Общият съд анализира подробно задълженията за поверителност, свързани със схемата за преструктуриране, оценка 2 и документите, на които се е позовал ЕСП при вземането на решението си. Той описва различните неблагоприятни последици, които би могло да предизвика пълното разкриване на информацията[56].

81. Общият съд също така обяснява, че член 88, параграф 1 от Регламента за ЕМП се отнася до *възможността* съд да разпореди разкриване на информация, ако това е необходимо за целите на съдебно производство, а не както твърди жалбоподателят в първоинстанционното производство, разкриването на информация да става *задължително* винаги когато срещу решение е започнато съдебно производство[57].

82. Що се отнася до твърдението, че ЕСП неоснователно е ограничил достъпа до схемата за преструктуриране, тъй като е публикувал по-малко редактирани неповерителни варианти на схемата за преструктуриране и оценки 1 и 2, Общият съд посочва, че изтичането на време (в случая осем месеца) е обстоятелство, което може да повлияе на това дали условията, от които зависи поверителността, са изпълнени в даден момент[58]. Той обяснява, според мен достатъчно подробно, че последващото публикуване на допълнителна информация не е повлияло на правото на жалбоподателя в първоинстанционното производство да подаде пряка жалба и да отговори на допълнителната информация в писмената си реплика.

83. С шестото си основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка, като е отхвърлил в точки 721—728 от обжалваното съдебно решение искането му за разпореждане на действия по събиране на доказателства, включително разпореждане за представяне на различни документи и задаване на писмени въпроси на Кралство Испания.

84. След като разпорежда на ЕСП да представи поверителни варианти на схемата за преструктуриране и различни други документи, Общият съд[59] решава, че те не са от значение за решаването на спора[60]. Жалбоподателят твърди, че това е нарушило правото му на защита, тъй като поверителните варианти на документите са били видени не само от ЕСП и Комисията, но и от Общия съд. Същевременно жалбоподателят твърди, че без достъп до тази информация не е можел да изложи нови доводи или да промени виждания си по наличните доводи.

[55] Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно пазарите на финансови инструменти, за изменение на Директиви 85/611/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета и Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 93/22/ЕИО на Съвета (ОВ L 145, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 247).

[56] Като например, че това би могло „да накара акционерите да продадат ценните си книжа на борсите и да доведе до масово теглене на депозити, което би влошило финансовото състояние на банката и съответно би намалило ефикасността на дадено действие на ЕСП и би засегнало функционирането на пазара“. Обжалваното съдебно решение, точка 373.

[57] Курсивът е мой. Обжалваното съдебно решение, точки 376 и 377.

[58] Позовавайки се на решение от 19 юни 2018 г., Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, т. 48 и 49), в обжалваното съдебно решение, точка 390.

[59] Изброени в точка 95 от обжалваното съдебно решение.

[60] С изключение на писмото от Banco Popular до ЕЦБ от 6 юни 2017 г., което е съобщено на страните. Общият съд основава решението си на член 103 от процедурния си правилник. Вж. обжалваното съдебно решение, точки 380 и 723.

85. Според мен Общият съд правилно се е позовал на практиката на Съда, съгласно която Общият съд единствен може да прецени евентуалната необходимост от допълване на данните, с които разполага по висящите пред него дела [61]. Следователно за него е било възможно да се произнесе въз основа на исканията.

86. Поради това Съдът следва да отхвърли петото и шестото основание за обжалване, както и петата и шестата част от второто основание за обжалване в паралелната жалба до Съда, като неоснователни.

Б. Специфични за дело C-535/22 P основания за обжалване

87. По това дело жалбоподателят оспорва констатациите на Общия съд относно твърдените нередности в процедурата за продажба на Banco Popular (раздел 1), както и относно нарушението на правото на собственост предвид някои разпоредби от Регламента за ЕМП (раздел 2) и схемата за преструктуриране (раздел 3).

1. Процедурата за продажба на Banco Popular

88. Жалбоподателят твърди [62], че Общият съд неправилно е приложил член 14 от Регламента за ЕМП [63], що се отнася до получаването на възможно най-високата продажна цена. Той твърди, че това е една от целите на преструктурирането съгласно член 14 от Регламента за ЕМП, който следва да се тълкува във връзка с член 39 от Директива 2014/59. Накрая жалбоподателят твърди, че Общият съд неправилно е приел, че ЕСП не е имал задължението да опита да предприеме алтернативни мерки преди преструктурирането [64].

89. Във втората и третата част от третото основание за обжалване жалбоподателят упреква Общия съд: i) че не е изпълнил задължението си за полагане на дължимата грижа, тъй като е отхвърлил като недопустими доводите му относно твърдените грешки в плана за преструктуриране от 2016 г., и ii) че е нарушил правото му на защита.

90. По отношение на твърденията, описани в точка 88 по-горе, Общият съд установява, че получаването на възможно най-високата продажна цена не е сред целите на преструктурирането, съдържащи се в член 14, параграф 2, втора алинея от Регламента за ЕМП. Освен това той установява, че член 39, параграф 2, буква е) от Директива 2014/59 има значение за продажбата на Banco Popular. В този член се определят процедурните изисквания за инструмента за продажба на стопанска дейност, като в него се посочва, че процесът на предлагане на пазара „има за цел да се получи възможно най-висока продажна цена за включените акции или други инструменти на собственост, активи, права или задължения“.

91. Общият съд разглежда подробно всяка стъпка от процедурата за продажба на Banco Popular, като взима предвид обясненията на ЕСП в схемата за преструктуриране и решението му за предлагане на пазара. Важен фактор, който Общият съд отчита, е необходимостта процедурата по предлагане на пазара да се запази във възможно

[61] Обжалваното съдебно решение, точки 725—727.

[62] Второто основание и първата част от третото основание за обжалване.

[63] Обжалваното съдебно решение, точки 520—569.

[64] Обжалваното съдебно решение, точки 669—697.

най-голяма степен тайна, за да се предотврати изтичането на информация, което може да доведе до допълнителна несигурност и до загуба на доверието на пазара, като по този начин се застраши финансовата стабилност [65].

92. По същия начин Общият съд анализира твърдяното задължение на ЕСП да използва алтернативни мерки преди преструктурирането, като тълкува член 14, параграф 2 от Регламента за ЕМП. Общият съд констатира, че жалбоподателят неправилно тълкува тази разпоредба, съгласно която участниците в преструктурирането „се стремят да сведат до минимум разходите за преструктурирането и да избегнат излишната загуба на стойност, *освен ако това е необходимо за постигане на целите на преструктурирането*“ [66]. Общият съд също така решава, че претеглянето на интересите и пропорционалността на преструктурирането не могат да бъдат преценявани единствено предвид засягането на правото на собственост на акционерите [67].

93. След това Общият съд преглежда изложението на мотивите в схемата за преструктуриране, що се отнася до това защо други инструменти за преструктуриране не биха постигнали целите на преструктурирането, защо ЕСП се е отклонил от плана си за преструктуриране от 2016 г. и защо прибягването до ЕФП не е било вариант [68].

94. Считам, че Общият съд правилно тълкува член 14, параграф 2 от Регламента за ЕМП, когато става въпрос за претегляне на различните интереси, които по необходимост се засягат от действията по преструктуриране. Той също така задълбочено е разгледал мотивите в схемата за преструктуриране относно други алтернативи, които не са били предприети.

95. Що се отнася до втората и третата част от третото основание за обжалване, изложени в точка 89, считам, че те са недопустими. Първо, Общият съд е установил, че доводите, насочени срещу плана за преструктуриране от 2016 г. [69], които не са взети предвид в окончателната схема за преструктуриране на Banco Popular, са представени едва в репликата и следователно са недопустими. Общият съд допълва, че те при всички случаи са без значение при определянето на валидността на приетата в крайна сметка схема за преструктуриране [70].

96. Съгласна съм. Първо, в първоинстанционното производство жалбоподателят е твърдял в писмената си реплика, че планът за преструктуриране от 2016 г. е бил неправилно изготвен [71], но след това доводът се е променил и се твърди, че планът за преструктуриране от 2016 г. е трябвало да бъде актуализиран. Тъй като това е нов довод към момента на обжалването пред Съда, той е недопустим [72].

[65] Обжалваното съдебно решение, точки 545—552.

[66] Курсивът е мой. Вж. и обжалваното съдебно решение, точки 671 и 672.

[67] Обжалваното съдебно решение, точки 486, 487, 673 и 674. Общият съд също така разглежда мотивите, съдържащи се в схемата за преструктуриране, относно претеглянето на интересите (т. 675—679).

[68] Обжалваното съдебно решение, точки 680—697.

[69] Вж. точка 10 от паралелното заключение.

[70] Обжалваното съдебно решение, точки 490 и 491.

[71] Обжалваното съдебно решение, точка 688.

[72] Вж. бележка под линия 41 по-горе.

97. Дори Съдът да не се съгласи и да приеме тези доводи за допустими, считам ги за неоснователни. Член 23, трета алинея от Регламента за ЕМП гласи: „Когато приемат схема за преструктуриране, Съветът за преструктуриране, Съветът и Комисията отчитат и следват плана за преструктуриране, посочен в член 8, освен ако Съветът за преструктуриране не прецени, предвид обстоятелствата по случая, че целите на преструктурирането ще бъдат постигнати по-ефективно чрез действия, които не са предвидени в плана за преструктуриране“.

98. Общият съд обяснява, че планът за преструктуриране от 2016 г. не е можел да предвиди ликвидните затруднения, с които Banco Popular е трябвало да се справя от април 2017 г. нататък [73]. Освен това Общият съд се позовава на съображения 44—46 от схемата за преструктуриране, в които ЕСП обяснява „защо инструментът за преструктуриране, предвиден в плана за преструктуриране от 2016 г., не е подходящ при обстоятелствата към момента на преструктурирането“ [74]. Вследствие на това ЕСП изменя инструмента за преструктуриране, който трябва да бъде приложен по отношение на Banco Popular, от инструмента за споделяне на загуби към инструмента за продажба на стопанска дейност [75].

99. Поради това Общият съд правилно е отхвърлил това твърдение като ирелевантно.

100. В третата част от третото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил правото му на защита, тъй като е приел, че съображенията на жалбоподателя и представеният от него експертен доклад не доказват как други алтернативи биха постигнали целите на преструктурирането.

101. Предлагам на Общия съд да приеме, че тези твърдения са явно недопустими, тъй като в противоречие с член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда [76] в тях не се уточняват частите от обжалваното съдебно решение, които се оспорват.

102. В заключение предлагам на Съда да отхвърли второто и третото основание за обжалване в частта, в която са допустими.

2. Възражението за незаконосъобразност на членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП

103. На следващо място в рамките на седмото основание жалбоподателят оспорва преценката на Общия съд относно валидността на членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП.

104. Жалбоподателят твърди, първо, че Общият съд [77] неправилно е приложил практиката на Съда относно неплатежоспособните банки, второ, че с членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП се нарушава изискването за необходимост, тъй като са формулирани твърде широко и по този начин позволяват произволни действия, трето, че същите разпоредби противоречат на член 5, параграф 4 ДЕС, тъй като не предвиждат различни подходи за банките, които имат проблеми с ликвидността, от една страна, и тези, които имат проблеми с неплатежоспособността, от друга, четвърто, същите разпоредби противоречат на член 52

[73] Обжалваното съдебно решение, точка 689.

[74] Обжалваното съдебно решение, точка 691.

[75] ЕСП посочва, че „няма гаранции, че предвиденият в този план инструмент за споделяне на загубите би позволил незабавно и ефективно справяне с ликвидните затруднения на банката“. Обжалваното съдебно решение, точка 691.

[76] Вж. и решение от 21 октомври 2020 г., ЕЦБ/Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, EU:C:2020:845, т. 24).

[77] Обжалваното съдебно решение, точки 150—219.

от Хартата и член 5, параграф 4 ДЕС, тъй като в тях не се предвижда възможност за коригиране на обезценяването на акции след окончателната оценка по член 20 от Регламента за ЕМП, и накрая, жалбоподателят твърди, че членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП са непропорционални, тъй като в тях не се предвижда адекватно обезщетение, а изборът между различните инструменти за преструктуриране води до дискриминация между банките, които имат проблеми с ликвидността, и банките, които са неплатежоспособни.

105. Най-напред следва да се посочи, че четвъртата част от това основание за обжалване е недопустима, тъй като в нея не се посочват оспорваните с нея части от обжалваното съдебно решение [78]. Освен това петата част от същото основание е недопустима, доколкото се отнася до дискриминация, произтичаща от избора на инструмента за преструктуриране, тъй като това се явява нов довод, изтъкнат на етапа на обжалването [79].

106. По същество, в отговор на възражението за незаконосъобразност Общият съд следва необходимите стъпки, за да се установи дали ограничение на правото на собственост, защитено от член 17 от Хартата, може да бъде оправдано съгласно член 52 от нея [80].

107. Започвайки с целта от общ интерес, поради която правото на собственост се оказва ограничено, Общият съд преразглежда обширната практика на Съда в контекста на финансовата криза, обяснявайки рисковете, които неизпълнението на задължения от банка поражда за стабилността на финансовата и банковата система в еврозоната, както и риска от загуби за вложителите [81].

108. Изборът, направен в членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП, както подробно обяснява Общият съд, произтича от поуките, извлечени от финансовата криза от 2008 г., и се основава на принципа, че акционерите са първите, които понасят загубите на проблемната банка. Общият съд стига до извода, въз основа по-специално на заключенията на Съда в решение Kotnik, че акционерите трябва да поемат изцяло риска от инвестициите си, включително икономическите последици от неизпълнение на задължения от банка, а това съответно не може да се счита за нарушение на правото им на собственост [82].

109. Според мен не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че Общият съд неправилно е приложил съдебната практика относно неплатежоспособните банки в разглеждания случай. Решение Kotnik и другите решения на Съда, свързани с обществения интерес от финансова стабилност, са използвани, за да се покаже, че акционерите трябва да поемат риска от инвестициите си, когато банка стане проблемна. Общият съд обаче също така показва, че членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП поставят условия пред ЕСП и Комисията, когато те решават дали и как да предприемат действия по преструктуриране. Позовавайки се на член 18, параграф 1, буква б) от Регламента за ЕМП, Общият съд

[78] Вж. точка 101 и бележка под линия 77 по-горе.

[79] Вж. бележка под линия 41 по-горе.

[80] Обжалваното съдебно решение, точки 159 и 160.

[81] В точки 161—164 от обжалваното съдебно решение Общият съд се позовава на добре известната натрупана практика на Съда след кризата: решения от 19 юли 2016 г., Kotnik и др. (C-526/14, EU:C:2016:570), от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701), от 8 ноември 2016 г., Dowling и др. (C-41/15, EU:C:2016:836), и от 25 март 2021 г., Българска народна банка (C-501/18, EU:C:2021:249).

[82] Обжалваното съдебно решение, точки 172—174.

заявява, че действия по преструктуриране се използват само ако в конкретния случай не могат да се приложат други мерки, като например обичайна несъстоятелност, държавна помощ или заеми [83].

110. Чрез втория си довод жалбоподателят твърди, че според Общия съд ограничаването на правото на собственост е оправдано, щом са изпълнени условията за преструктуриране [84]. Общият съд обаче обяснява по-нататък допълнителните условия, наложени от членове 18 и 21 от Регламента за ЕМП, които ограничават свободата на ЕСП и на Комисията при определянето на параметрите на дадено действие по преструктуриране [85].

111. Чрез третия и петия довод на жалбоподателя се отправя критика към Общия съд, като се твърди, че той е допуснал грешка, приемайки, че членове 15 и 22 от Регламента за ЕМП са пропорционални, въпреки че в тези разпоредби не се прави разлика между банки, които имат проблеми с ликвидността, и неплатежоспособни банки от гледна точка на използвания инструмент за преструктуриране и третирането на акционерите и кредиторите.

112. Предвид анализа относно условията за преструктуриране в член 18, параграф 1 от Регламента за ЕМП, няма причина този регламент да налага различни правила за преструктуриране на банки, които са неплатежоспособни, и на банки, които имат проблеми с ликвидността.

113. В заключение предлагам на Съда да отхвърли седмото основание за обжалване.

3. Правото на собственост и принципът на пропорционалност в схемата за преструктуриране на Banco Popular

114. С осмото си основание за обжалване жалбоподателят изтъква, че Общият съд, първо, е приел неправилно, че Регламентът за ЕМП презумира неплатежоспособност, и съответно че единствената алтернатива на преструктурирането е обичайната процедура по несъстоятелност, второ, е допуснал грешка, като е приел, че процедурата, довела до схемата за преструктуриране, не е произволна, позовавайки се на оценка 2, и трето, е допуснал грешка, като е приел, че липсата на справедливо обезщетение е пропорционална.

115. Що се отнася до първия довод, той е частично недопустим, тъй като в противоречие с член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда не е уточнена частта от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд е установил, че Регламентът за ЕМП се основава на презумпция за неплатежоспособност.

116. Освен това жалбоподателят твърди, че Общият съд неправилно е приложил практиката на Съда, която се отнася до неплатежоспособни банки, към положението на Banco Popular [86]. Поради същите причини като вече изложените във връзка със седмото основание за обжалване [87] този довод следва да бъде отхвърлен.

[83] Обжалваното съдебно решение, точки 180—188.

[84] Обжалваното съдебно решение, точка 169.

[85] Обжалваното съдебно решение, точки 170, 171, 179 и 180.

[86] Обжалваното съдебно решение, точки 198—208.

[87] Точки 111 и 112 по-горе.

117. Вторият и третият довод — съгласно които Общият съд допуснал грешка, като не приел, че схемата за преструктуриране е произволна, тъй като се основава на оценка 2, и че е непропорционална, понеже не съдържа справедливо обезщетение — са недопустими, тъй като се изтъкват за първи път на етапа на обжалването[88]. По-конкретно точките от обжалваното съдебно решение[89], на които се позовава жалбоподателят, не се отнасят за оценка 2 или за справедливо обезщетение. Общият съд всъщност не обсъжда тези доводи в първоинстанционното производство.

118. В заключение предлагам на Съда да отхвърли осмото основание за обжалване в частта, в която е допустимо.

VI. Заключение

119. С оглед на гореизложеното предлагам на Съда:

– да отхвърли жалбата;

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

[88] Вж. бележка под линия 41 по-горе.

[89] Обжалваното съдебно решение, точки 466, 467, 474—476 и 481.